

El misteri del frus-frus

Gemma Martínez Sangrà
Il·lustracions: Isaac Castillo Gracia

En les festes de Nadal d'aquest any 2010, oferim als nostres lectors aquest conte, com a suplement a la nostra revista LLOBREGÓS INFORMATIU. Així completem els números publicats, ja que no hi va poder sortir el corresponent al mes d'abril.

Esperem que us agradi, tant als petits com als grans, i disfruteu amb la narració de la Gemma i les il·lustracions de l'Isaac, als quals agraïm la seva col·laboració, la seva qualitat i la seva disposició per transmetre tantes coses a través de les seves respectives manifestacions artístiques.

Bon Nadal i feliç any 2011.

El Misteri del Frus-frus és una publicació de Llobregós Informatiu

Edita: Associació del Patrimoni Artístic i Cultural de Torà
c/ Convent, s/n
25750 - Torà
Tel. 973 473 253

Dipòsit legal: L -798-2003
Impressió: Impremta Barnola (Guissona)

Disseny i maquetació: Fermí Manteca

Gemma Martínez i Sangrà, l'autora d'aquest conte, és mare de família. Pontsicana de la Noguera per naixement, és sanaügina i segarrenca per adopció. A Sanaüja s'hi va casar, s'hi va establir, hi van néixer els seus tres fills, s'hi va quedar viuda i aquí continua amb el negoci familiar. Amb els problemes propis de tirar endavant una empresa de restauració en plena crisi i amb els problemes propis de tirar endavant una família i fer que els seus fills s'obrin pas en la vida.

És una persona vitalista i positiva i intenta agafar les coses tal com vénen practicant allò de “al mal temps, bona cara...”.

Col·labora habitualment amb la revista LLOBREGÓS i comenta que ha disfrutat escrivint aquest conte. Diu que per ella és un moment màgic, el moment de trobar-se a soles amb la pantalla en blanc per estrenar i per viure.

Li agrada escriure i l'experiència dels contes li ve de quan els fills eren petits i s'havia d'inventar i explicar històries per posar-los al llit. L'interesen les persones i els nens en particular -potser perquè un dels seus fills, autista, sempre serà un nen.

Amb aquest conte intenta fer veure als més petits (que sempre tenen el “jo” a la boca) que és possible conviure amb els altres encara que siguin diferents.

Isaac Castillo Gracia és un jove creador autodidacta nascut (1989) a Calataiud, a l'Aragó, però resident a Alpocat, al Segrià. És un il·lustrador influenciat per la pintura mural al carrer i els graffitis. És en aquest àmbit on es desenvolupa fàcilment, afavorint la creació i difusió de pintures murals (graffiti) cara al públic de forma totalment gratuïta i sense cap tipus de discriminació racial ni social, ja que el seu missatge va dirigit a tot aquell que vulgui parar un moment de la seva vida a veure la creativitat d'un altre.

La seva sensibilitat l'expressa en els seus personatges, aconseguint a través del cromatisme, els volums i les formes tridimensionals transmetre els valors i matissos que li donen personalitat.

Va fer el batxillerat artístic, ha fet els mòduls de Grau Superior d'Il·lustració, ha compostat murals pels IES Màrius Torres i Manuel de Montsuar (Lleida) i Virgen de la Peana (Ateca), participa anualment en les il·lustracions del Llibre Gegant d'Alpocat, ha decorat un rocòdrom durant dos anys, ha fet exhibicions de graffitis a diferents poblacions de les províncies de Lleida i d'Oscà. També fa, per encàrrec, decoració d'interiors d'habitatges. Pensa continuar obrint-se camí en la creació artística on està evolucionant.

La seva participació en el LLOBREGÓS ha començat com a voluntari amb la il·lustració d'aquest conte.

W. PAST.

El Joan jugava al jardí de casa seva amb el seu gòsset “Par-racs”. Li havien posat aquest nom sense cap votació familiar, trencant els costums de la casa!

No va ser necessari pensar gaire per veure quin nom li esque-ia. Tot el que trobava quedava reduït a trossets si no anaves llest a treure-li d’entre les dents... Ai!

“EL MISTERI DEL FRUS-FRUS”

Això els havia donat més d'un disgust a tots dos (al Joan i al Parracs també!). Quan la mare del Joan, la Glòria, corria i cridava pel pati segur que perseguia una peça de roba a la que, de sobte, li havien sortit potes. Després, però, d'una observació més acurada de la peça de roba en qüestió, resulta que no era que li haguessin sortit potes, no, no. Era que el Parracs estava sota i, esverat pels crits de la Glòria, corria més i més. Quin escàndol!

La Glòria corria i cridava... El Parracs s'espantava i corria més i lladrava tot content de veure que no el podien atrapar... I fins i tot gosava parar-se en sec, remenar la cua i tornar a arrencar a córrer!

La Glòria també es parava en sec, aixecava el dit i sermonejava el Parracs i, de pas, també sermonejava el Joan.

- Has d'ensenyar aquest gos teu! –cridava la Glòria que ja havia perdut les esperances de recuperar en bon estat la peça de roba. (*Caram! La mare sempre que el gos en feia alguna deia el “teu” gos.*)

- Redimonis de gos!... Aggss! Això “era” un tovalló nou... –es lamentava la Glòria quan, per fi, el Parracs”decidia que ja n’hi havia prou.

Ara, després de la rendició del Parracs, era el moment que més temia el Joan. Ara venien les recomanacions sobre l’educació del gos, com has de cuidar-lo, com ha d’aprendre a respectar les normes mínimes de convivència, que tenir un animal a casa és una responsabilitat, que cal portar-lo al veterinari, educar-lo... Bla, bla, bla...

En fi, la mare tenia raó, és clar! Però era tan divertit veure com s'ho passava de bé el Parracs fent córrer la mare... i les galtes vermelles i els bufecs de la Glòria... És clar que ara tenien un tovalló menys.

Després de portar el gos a la seva caseta i de portar-li menjar i beure, se li feia la tarda llaaarga, llaaarga...

Disfrutava molt amb la companyia del seu gos, era un bon amic, sempre estava disposat a jugar amb ell. Sempre remenava la cua quan el veia arribar a casa després de l'escola. Buf! Ara fins demà no el veuria.

Tot i amb això, hi havia alguna cosa que no acabava d'entendre i que el feia pensar... La mare acusava en Parracs de la desaparició dels mitjons de la casa però... Ummm... en Joan no les tenia totes... Havia pensat molt i molt sobre aquest tema i creia que podia ser la rentadora la que és “mengés” els mitjons.

En Parracs sempre en deixava una prova de les seves malifetes, en canvi, els mitjons desapareixien sense deixar cap rastre.

Era això possible? Podia en Parracs menjar-se els mitjons i no posar-se malalt? Com els agafava? Saltava i saltava fins a fer-los caure de l'estenedor?

El pare deia sovint que calia “parlar-ne” amb el coixí. Potser dormint trobaria la resposta. Li semblava injust que la seva mare acusés en Parracs sense proves suficients. Ell confiava en la seva innocència...

Quina soneta que li venia... Estava cansat, tot el dia amunt i avall, els deures, jugar amb en Parracs, això cansa qualsevol! Ai, que bé que dormiria, si no fos aquest ditxós sorollet... Un moment! Què era aquell sorollet?

El sorollet feia “frus-frus-frus”, parava un moment, tornava, “frus-frus-frus”, i... silenci total.

Potser estava somniant.

- “Frus-frus-frus”.

Silenci.

- “Frus-frus-frus”.

Potser hauria de cridar el pare i la mare:

- Pare...! Mare...! Veniu...!

AIXÒ,
CAL PARLAR-HO
AMB EL COIXÍ
TRANQUIL·LAMENT
...

ISAIC*

El pare, (en Joan gran) va anar de seguida cap a l'habitació del noi.

- Què et passa fill? Què estàs malalt?

- No, no. És que sento un sorollet, un “frus-frus-frus...” - li explica al seu pare

- Un frus-frus-frus? – pregunta el pare.

- Sí, sí... - respon.

Després d'inspeccionar l'habitació i de mirar sota el llit i per tots els racons, pare i fill no troben res que pugui fer “frus-frus-frus”.

En Joan, pare i fill, creuen que potser era un sorollet fet pel vent, o que estava somniant i ha confós el somni amb la realitat. De totes maneres el Joan dorm neguitós sentint “frus-frusos” per la seva habitació i decideix esbrinar.

Hauria de ser valent. La propera nit, si tornava a sentir el sorollet, estaria preparat.

L'endemà al matí els fets de la nit passada li semblaren llunyans, estranys i irreal. Ara se sentia valent, capaç d'afrontar qualsevol perill, però, a la nit, què passarà?

Li agradaria endur-se en Parracs a la seva habitació, però potser el distrauria. No. Millor estar-hi atent.

I un altre cop es fa l'hora de dormir... I li entra una soneta dolça, dolça i es va quedant plàcidament zzzzzzzzzzzzz, i...

- Frus-frus-frus!

Silenci.

- Frus-frus-frus!

I un altre cop...

- Frus-frus-frus!

Renoi! Ja hi tornem a ser!

El Joan, que ja tenia un ull obert, estava preparat. Amagava un llum sota els llençols per si de cas.

Escolta amb atenció. Sembla que el sorollet surt del calaix dels mitjons.

- Ai, quina por...!

Que el Joan sàpiga, els calaixos dels mitjons no fan soroll, ni fan frus-frus. Ara sí que voldria la companyia del seu amic Parracs.

Tot d'una, s'envalenteix i amb el llum encès a la mà i sense fer cap soroll dirigeix el raig cap a la calaixera i...

- Frus-frus-frus!

I veu de resquitlló com una “cosa” s'amaga dins el calaix.

- I si em mossega? Ai, Parracs, ara sí que et necessito!

No se n'adona i està parlant sol, tot enfocant amb el llum, quan una veueta tremolosa surt de dins el moble que li diu:

- No, si us plau, no el vagis a buscar, no, no, frus-frus, no em facis mal, ai no, no, ja marxo, ja marxo...

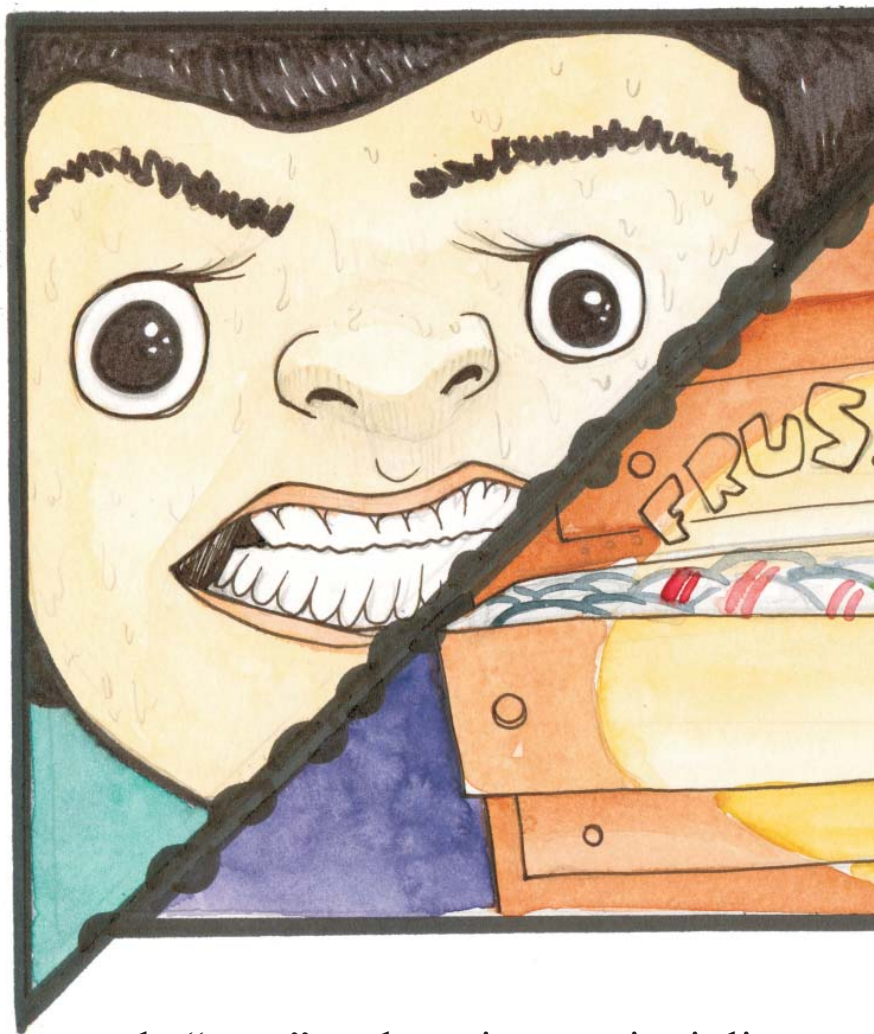
El Joan s'ha quedat glaçat, amb els ulls com taronges i sense parla.

- Frus-frus-frus!

Això el fa reaccionar i li diu a la “cosa” amb veu temorosa :

- I... i tu, qui... qui... ets? Eets un calaix que parla... o ai, que estic dient? El calaix no deu parlar pas...! Què hi fas al meeu... ca...ca...laix...?

- Ai mareta! -diu la “cosa”.

En Joan ja s'ha adonat que a la “cosa”, pel motiu que sigui, li fa por el seu gosset.

- Explica't o vaig a buscar el Parracs!

- No ho faré més, de veritat -somiqueja la “cosa”.

- A veure, què és el que no faràs més? -vol saber en Joan.

- Ai, ai...! No em menjaré més els teus mitjons! -continua explicant-se la “cosa”.

- Et menges els meus mitjons? Eeeecs!!! I per què ho fas, això? – exclama en Joan - I per què estic parlant a un calaix, jo! Surt ara mateix!

Es fa un silenci inquietant... Lentament... Frus-frus-frus, treu el cap un, un, un... què...?

Un petit animaló, de color verd, amb quatre potes minúscules, amb forma de mitjó i amb uns ulls immensos esporuguits per la proximitat del nen, li diu:

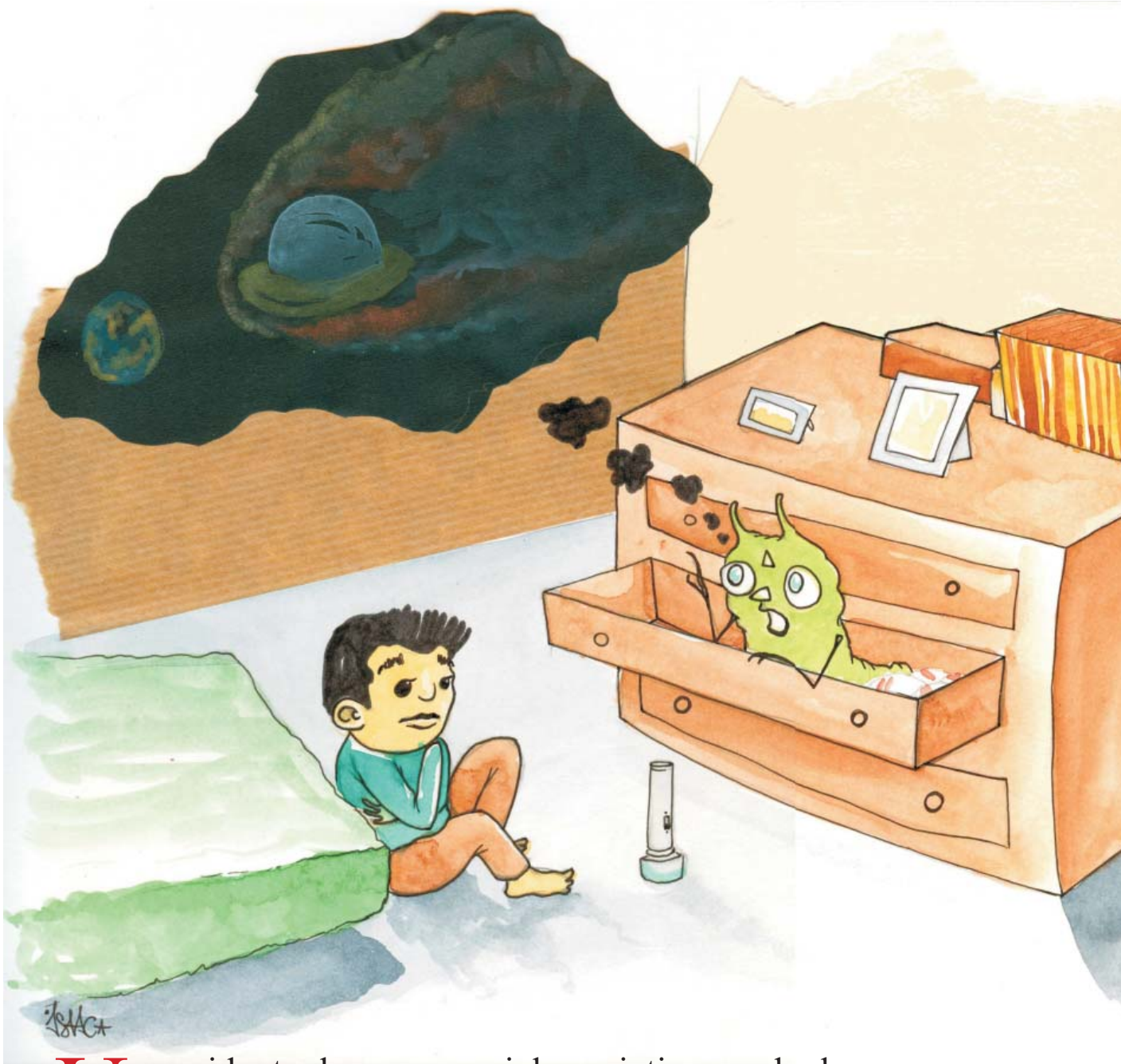
- No ho volia fer, però no tenia cap més remei, creu-me!

- Com, que no tenies cap més remei? I el pobre Parracs que se n'ha endut tota la culpa? Quina barra!

- M'has de creure, de veritat que no tenia cap més remei!

A poc a poc, la “cosa”, que ja ha batejat com en “Frus-frus”, li explica la seva història.

Un mitjó és el que s'assembla més al menjar del seu planeta i, per no morir-se de gana s'ha vist obligat a menjar-se'ls. Però, com és que en Frus-frus és aquí? Com hi ha arribat?

Un accident a la nau espacial on viatjava amb els seus pares per conèixer nous mons els ha deixat aquí, sols, lluny dels seus, i de poc que un dia en Parracs no se'ls menja!

En Joan, cada cop més interessat i fascinat per la història i desconcertat sabent que al seu calaix hi ha tres Frus-frus, pensa com s'ho farà per ajudar-los a sobreviure i poder tenir mitjons per posar-se.

La nit se'ls queda curta de tantes històries que tenen per explicar-se i descobreixen que malgrat ser tan diferents poden conviure si troben la manera de fer-ho.

El primer pas serà fer-se amics del Parracs i fer-li entendre que els Frus-frus no es mengen. Complicat, però no impossible.

Així que -pensa en Joan- ni rentadora que se'ls menja, ni Parracs fent salts a l'estenedor... ni res de tot això.

- Ja sé com ho farem!

I en Joan explica als Frus-frus que farà que li comprin mitjons repetits i així no es notarà tant la desaparició... Al cap i a la fi, ja estan acostumats a què desapareguin i, mentrestant poden menjar-se els mitjons, però tot el parell, res d'ara un d'aquest parell, ara un d'aquest altre. No, no. Les coses s'han de fer bé.

Mentre explica tot això als seus nous amics, se sent una “conversa” que té el Parracs amb el seu veí, el Lladruçs. No sap pas què els deu passar, de tan esverats com estan. Ha hagut de posar pau fent-los callar. Renoi quin escàndol... Però, ummmm... Què és allò que veu el Joan...? Sembla, sembla... un mitjó de la casa veïna que, sobtadament, desapareix dins uns matolls! En Joan es pregunta què serà. Serà el que està pensant...? És que hi ha més frus-frusos? Haurà d'investigar, però això ja serà una altra aventura.

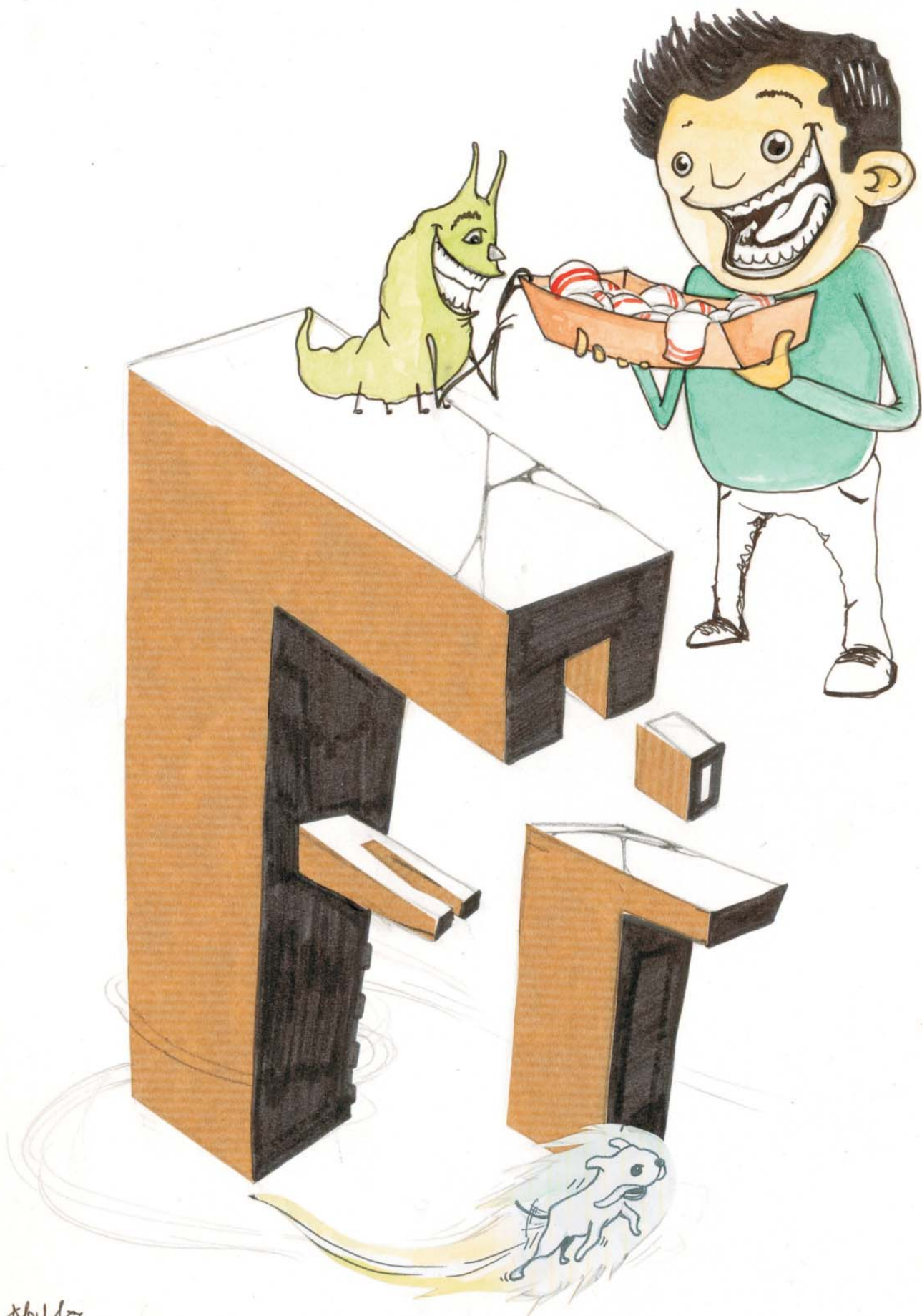
.....

Ara en Joan juga feliç amb el seu gos al jardí de casa i, a la nit, escolta les aventures de tres éssers fantàstics vinguts de molt lluny que li faran descobrir nous mons i aventures trepidants.

Això sí, els seus pares no entenen la insistència del seu fill a comprar-se els mitjons tooots iguals.

I el sorollet dels “Frus-frus” li serveix de cançó de bressol. Si fins i tot li costaria de dormir sense el sorollet que fan els seus nous amics!

I vet aquí un Frus-frus, vet aquí un Parracs, aquest conte ha finalitzat!

ASAC

